

ἐπειγόμενος, ὁ μὴ σπεύδων Παξ.: *Εἴν' ἄβιαστος ἄνθρωπος, δὲν τὸν μέλει νὰ χαθῇ ὁ κόσμος.* Ἀντίθ. βιβαστικός.

ἄβιβλος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) ἄβιβλος Ἦπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. βιβλίον. Πβ. μεσν. ἀβίβλης.

Ὁ μὴ ἔχων βιβλία, ὁ ἀγράμματος ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. *Ἀβιβλος παππᾶς μεγάλος ψεύτης* (ἐπὶ τοῦ κακῶς ποιούντος τι δι' ἔλλειψιν μέσων, ὅπως ὁ ἀγράμματος ἱερεὺς ψεύδεται λέγων ὅτι ἐκτελεῖ καλῶς τὰ ἱερατικά του καθήκοντα) Λακων. *Ἀβιβλος ἱερεὺς, καθαρὸς ψεύτης* Ἦπ.

ἀβίγλιστος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βιγλίζω.

1) Ἀφρούρητος, ἀφύλακτος. 2) Ἀνερεύνητος.

ἀβίδωτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀβίδου-τους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βιδώνω.

1) Ὁ μὴ προσηρμοσμένος με βίδαν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ἀβίδωτος μύλος.* Ἀβίδωτη μηχανή-σκάλα σύνηθ.

2) Μεταφ. ὁ διανοητικῶς ἀνισόρροπος (οὗτινος ὁ ἐγκέφαλος δὲν λειτουργεῖ καθὼς ἡ μηχανή, τῆς ὁποίας λείπει που συνεχτικός τις δεσμός) Ἀθην.: *Εἴν' ἀβίδωτος, τοῦ λείπει μὴ βίδα.* Πβ. *ξεβιδωμένος.*

ἀβιζᾶδος ἐπίθ. Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ.

Ἐνετ. *avisado.*

Ὁ λαβὼν γνῶσιν παρὰ τινος περὶ πράγματός τινος, ὁ εἰδοποιημένος ἔνθ' ἄν.: *Εἴν' ἀβιζᾶδος πῶς θὲ νὰ ῥῖθο Ζάκ. Κέρκ.*

ἄβιος ἐπίθ. Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος κ. ἄ. ἄβιος Κάλυμν. ἄβιος Κρήτ. ἄβιος Κάρπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄβιος σημαίνει τὸν πενόμενον, τὸν ἄνευ πόρου ζωῆς. Τὸ ἄβιος ἔχει τὸ ὅ ἴσως κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἄργιος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ὁ ζῶν βίον ἀπομεμονωμένον, ὁ περιορισμένος Κάρπ. 2) Ἀγονος, στεῖρος, ἄτεκνος, ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ζῴου Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος κ. ἄ.: *Ἀβια γυναῖκα Κάλυμν. Κρήτ. Κόττα-προβατῖνα ἄβια Χίος.* Ἀβια αἶγα Κρήτ. *Ἐ γάνει παιί, εἶναι ἄβια Κάλυμν.* Ἀβιος εἶναι, δὲν κάνει παιδιὰ Κάρπ. *Ὁ ἀερόφος μου εἶναι ἄβιος Κάλυμν.* || Παροιμ. φρ. *Ἀλλάγον τὰ ροῦχα σου πρὸς τοῖς ἀβίους Κάρπ. Μέρα γιὰ φίλον σπῖτι καὶ γι' ἀβιοῦν κελλάρι* (ἐπὶ βροχερᾶς ἡμέρας) αὐτόθ. || Παροιμ. *Ἀβιος παππᾶς δὲ γίνεται κι' ἄ γενῇ, δὲ νοστιμᾶ* (τὸ νοστιμῶ παρὰ τὸ νοστιμιζῶ σημαίνει γίνομαι εὐχάριστος, ἀρέσκω). Ἐπὶ τοῦ μὴ ἀπολαύοντος κοινωνικῆς ὑπολήψεως ἀτέκνου) Κάρπ. *Ἀβιος ἀβιὸν ἀνεεῖλῃ, τσιγκούνης τὸν τσιγκούνη* (ἀνεεῖλῃ τοῦ ρ. ἀναγελῶ. Ἐπὶ τοῦ παραβλέποντος μὲν τὰ ἴδια ἐλαττώματα, σκώπτοντος δὲ τὸν ἄλλον διὰ τὰ αὐτὰ) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Τὸ ἄβιος λαφίστας τὸ τρεῖ καὶ τοῦ λαγοῦ τὸ γάλα Κρήτ.

Ἐχω σεντονομάντηλα σεντούτσα διὰ ἑμᾶτα, αἱμ' ἡ Τονράννα ἡ ἄβια ἔν ἔχει πολλωμάτα

(δίστ. σκωπτικὸν τῆς ἀτέκνου Κυράννας στερουμένης ἐφαπλώματος) Κάρπ. Ἦ σημ. καὶ παρὰ Γερμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄβλαστάρωτος 2.

ἀβιστίριχτος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βιστιρίζω.

Ὁ μὴ ἐπηρεασθεὶς ὑπὸ κακοποιοῦ πνεύματος: *Ὅδε τὸν ἐγνώρισα ἐγώ, ἦταν ἀβιστίριχτος ἀκόμη, ὅτεμα ἐβιστιρίχτηκεν.*

ἀβιτσιάριγος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βιτσιάρω=ἐθίζω τινὰ κακῶς. Περὶ τῆς καταλ. -γος ἰδ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 194 κέξ.

Ὁ μὴ ἔχων ἐλαττώματα, ὁ ἀπηλλαγμένος κακῶν συνηθειῶν.

ἄβλαβα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πάρ. Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)—Λεξ. Λάουνδ. ἄβλαβα Πάρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβλαβος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἄβλαβα καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ βλάβης, ἄνευ ζημίας ἔνθ' ἄν.: *Μπῆκε ὁ γαμπρὸς 'ς τὸ σπῖτι ἄβλαβα κ' ἔφινγε ἄβλαβα* (δηλ. χωρὶς νὰ θίξη τὴν τιμὴν τῆς μνηστῆς) Πάρ. *Ἀντὸ δὸ λόγο τὸν εἶπε ἄβλαβα αὐτόθ. Τὴν ἔκανε ἄβλαβα τὴν προξενεῖα* (χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ βλάβῃ προξενεύων κακὴν γυναῖκα ἢ κακὸν ἄνδρα) αὐτόθ. *Ἀβλαβα ἐποίη' αὐτο* (ἄβλαβα τὸ ἔκαμα, ἦτοι χωρὶς νὰ βλάβω κἀνένα) Χαλδ.

ἄβλαβος ἐπίθ. ἄβλαβος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ.—Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνέπαφος, ἀσινής) ἄβλαβος κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄβλαβος βόρ. ἰδιώμ. ἄβλαβος Πελοπν. (Λακων.) ἄβλαος Κάρπ. Μεγίστ. κ. ἄ. ἄβλαγος Λέσβ. ἀνάβλαβος ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 22 ἀνέβλαβος ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,204 (ἐκδ. 1912).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βλάβω (δι' ὃ ἰδ. βλάβω τω). Τὸ φ τοῦ ἄβλαβος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βλάβω τω.

Α) Παθ. 1) Ὁ μὴ ὑποστάς βλάβην, ὁ μὴ παθὼν τι, ἀβλαβής Ἦπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.—ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Γαζ. ἔνθ' ἄν.: *Ἐσένα ὁ ἔχει ἄβλαβη, μὰ μένα μ' ἔχει χίλιες βολὲς βλαμμένη* Ἀπύρανθ. *Τ' ἀμπέλια ἐφέτι εἶναι ἄβλαα Κάρπ. Οἱ ἐλαιές εἶναι ἄβλαες αὐτόθ. Ὅλ' ἐτσακοποδαρίγανε, ἐγὼ μονάχον εἶμαι ἄβλαβος* (ὅλοι ἐτσακίστηκαν εἰς τὰ πόδια, μόνον ἐγὼ εἶμαι ἀβλαβής) Τραπ. *Δὲ μ' ἔφαγαν οὔτε ψύλλοι οὔτε κορσοί, δὲν ἔμεινα ὅμως κι' ἀνέβλαβος ὁλότελα* ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. || Φρ. *Σῶος κι' ἄβλαβος ἐξέβεν* (ἐβγήκε, ἦτοι δὲν ἔπαθε τίποτε) Κοτύωρ. **β)** Ὁ μὴ ἔχων σωματικὸν τι ἐλάττωμα, ἀρτιμελής Ἦπ. (Ἀρτ.) **γ)** Ὁ μὴ πάσχων ὑπὸ νοσήματος, ὑγιής Ἦπ. (Ἀρτ. κ. ἄ.) Παξ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: *Ἔτσι νὰ μοῦ φυλάῃ ὁ Θεὸς τὸ παιδί μου γιερὸ κι' ἄβλαβο!* (εὐχή) Παξ. || Φρ. *Γιερὸς κι' ἄβλαβος!* (εὐχή πρὸς τὸν ἐξ ἀσθενείας ἀναρρώσαντα) Λακων. *Γιερὸς κι' ἄβλαβος* (ἐπὶ τοῦ ἀπολαύοντος πλήρη υγείαν) Παξ. 2) Ἀθικτος, ἀνέπαφος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀβλαβο 'ναι 'κεῖ τὸ λάδι σου, κἀνείς δὲ δοῦ' γγιζε.* Συνών. ἄγγιχτος.

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ προξενὼν βλάβην, ὁ μὴ βλαβερὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἀβλαβο γιαιρικό-ζῶο-προῖμα-φαγεῖ κοιν.* Ἀβλαβος καρπός-τόπος Κρήτ. *Ἀβλαβον ὀφίδ'*-φαγεῖν (φίδι, φαγεῖ) Τραπ. Χαλδ. *Τὰ κυδώνια ψημένα 'ς τ' χόβονλ' εἶναι ἄβλαβα 'ς τοὺν ἄρρουστον* (χόβονλ' = χόβολη, ἀνθρακιά)

Μακεδ. (Σισάν.) *Αβλαβος ἀρθεπίτ'ς (ἀνθρωπάκος) Κοτύωρ. *Αβλαβον γερά (ἀβλαβῆς πληγή, μὴ ἔχουσα μορφὴν σοβαρὰν) Τραπ. || *Ἄσμ.

*Ὡς εἶν' τὸ μῆλο κόκκινο καὶ τὸ κροιστάλλιν ἄσπρο
καὶ τὸ κινῶνιν ἄβλαο, ἔτσ' εἶν' κ' ἐμοῦ ἢ κινῶ μου

(κινῶνιν = κυδῶνιν) Κάρπ. 2) Φιλήσυχος, ἀγαθός, ἄκακος Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἄ.) Κυκλ. Κωνπλ. Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Ἀμσ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.: *Αβλαβος ἄνθρωπος Κωνπλ. *Αβλαβη γειτόνισσα Κυκλ. κ. ἄ. *Αβλαβεσσα γυναικα Χαλδ.

ἀβλαβωσύνη ἢ, ἀμάρτ. ἀβλαβουσύν' Θράκ. (Μάδυτ.) ἀβλαβουσύν' Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄβλαβος. *Ἡ λ. παρὰ Βλάχ.

Τὸ μὴ βλάπτειν, τὸ μὴ προξενεῖν βλάβην.

ἀβλάεμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀβλαεύω.

Τὸ κυνήγιον.

ἀβλαεύω Πόντ. (Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

*Ἐκ τοῦ Τουρκ. *avlamak*.

1) Κυνηγῶ, θηρεύω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Φρ. *Μνίας ἀβλαεύ'* (ἐπὶ τοῦ ἀέργου ἢ τοῦ καταγινόμενου εἰς παιδαριώδεις ἀσχολίας) Χαλδ. β) *Ἀρπάζω, σφετερίζομαι τι Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἐβλάεψεν τὸ μαντήλι μ' Χαλδ. 2) Κατασκοπεύω, κατοπτρεύω Πόντ. (Σινώπ.) Πβ. ἀβλαντίζω.

ἀβλαμάς ὁ, Μεγίστ.

*Ἐκ τοῦ Τουρκ. *avlamak* = κυνηγεῖν.

*Ἡ ἐνέδρα, τὸ καιροφυλακτεῖν: Φρ. *Ἀβλαμᾶν τὸν εἶχε (τὸν ἐκαιροφυλάκει). Συνών. *καρτέρι*.

ἀβλαντένω ἀμάρτ. *βλαντένον Εὐβ. (Κύμ.)

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀβλαντίζω. *Ὁ μετασχηματισμὸς κατ' ἄλλα πρότυπα. Πβ. καὶ ἀβγατένω παρὰ τὸ ἀβγατίζω.

Σκοπεύων ἐπιτυχάνω εἰς τὸ σημεῖον τῆς βολῆς.

ἀβλαντίζω Τήν. κ. ἄ. ἀβλαντίζ-ζω Χίος ἀβλαδίζω Τήν. (Χώρ.) κ. ἄ. ἀβλαδίζον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ.) *Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. Λήμν. Σάμ. Σαμοθρ. κ. ἄ. ἀβλατίζω Κάρπ. Μεγίστ. Πόντ. (Σινώπ.) ἀβλαντῶ *Ἡπ. *βλαντίζω Κάλυμν. *βλατίζω Κῶς Νίσυρ. Τήλ. *βλατίζ-ζω Σύμ. *βλατίζω Σύμ. *βλαδῶ Μακεδ. (Γκιουβ.)

*Ἐκ τοῦ Τουρκ. *avlandim* ἀορ. τοῦ *avlamak*.

1) Κυνηγῶ Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Γκιουβ.) κ. ἄ.: Πάει νὰ βλαδῶ Γκιουβ. Συνών. ἀβλαεύω. β) Σκοπεύω Λέσβ. Νίσυρ. Πόντ. (Σινώπ.) Τήλ. κ. ἄ.: Βλέπει εὐτοὺν, τοὺν ἀβλαδίζ', ἔρριξι, τοὺν σκότουσι Λέσβ. Συνών. *σημαδεύω*. 2) Παραφυλάττω, ἐνεδρεύω, κατασκοπεύω *Ἡπ. Σάμ. κ. ἄ. 3) Περιμένω τὴν κατάλληλον στιγμήν, καιροφυλακτῶ Κάλυμν. Κῶς Σάμ. Σύμ. Τήν. β) *Ἐπιτυχάνω τι συνήθως καιροφυλακτῶν Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ.) Κάρπ. Μεγίστ. Νίσυρ. Σάμ. Σύμ. κ. ἄ.: *Ἐβλάτισε τὸν καιρὸ-τὴν ὥρα Νίσυρ. Τὸν ἐβλάτιστα πάνω ποῦ *θελεν νὰ φύῃ Σύμ. *Ἐβλάτιστα τὸν ἀέρα κ' ἐσηκώθη *ς τὰ παν-γιὰ αὐτόθ. Τὸν ἀβλαδίζ' *ποῦ πίσον *ποῦ τὸν φράχτ' Ἀδρια-

νούπ. *Ἐβλάτισε καὶ τὸν καιρὸ νὰ γυρέης τὸ δεῖνα Μεγίστ. *Ἐβλάτισεν καὶ τὸν καιρὸν νὰ ὅρη νὰ μᾶς εὕρη αὐτόθ. || *Ἄσμ.

Γὰ ἰδὲ καιρὸ π' ἀβλάδισι νὰ πέση ν' ἀπονθάνῃ
κὶ δὲν ἰβρέθηκε γι' αὐτὸν τῆς γιαιτρεῖας βοντάνι

Σάμ. 4) *Ἐντυχάνω, συναντῶ *Ἰμβρ. Λήμν. Σαμοθρ. Σύμ. Χίος: *Ἐβλάτισέ τους κ' ἐτρώα (τοὺς κατέλαβεν ἐν ὥρᾳ φαγητοῦ) Σύμ. Πήγαμ' κὶ τοὺν ἀβλαδίσαμ' ἀπὰ *ς τ' δ' λειὰ τ'ν ὥρα π' γύριβι ν' ἀνοίξ' τὴν πόρτα Λήμν. Δοὺν ἀβλαδίσαμ' ἀπὸν *ς δὴ δ' λειὰ Σαμοθρ. 5) Παρατηρῶ μακρόθεν Κυδων. Συνών. *ἀγναντεύω*.

ἀβλάντισμα τό, ἀμάρτ. ἀβλάδ'σμα Λήμν. *βλάτισμα Σύμ.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀβλαντίζω.

1) Τὸ νὰ ἐπιτύχῃ, συναντήσῃ τίς τι καιροφυλακτῶν Συμ. 2) *Ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψις Λήμν.

ἀβλαντιστής ὁ, ἀμάρτ. *βλατιστής Τήλ.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀβλαντίζω.

Σκοπευτής.

ἀβλαστήρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβλαστήρουτος Μακεδ. (Κοζ. κ. ἄ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βλαστήρωνω.

1) *Ὁ μὴ ἀναδῶσας βλαστούς, ὁ μὴ ἀναθαλὼν Μακεδ. (Κοζ. κ. ἄ.): Τὸν ἀμπέλ' εἶνι ἀβλαστήρουτον Κοζ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας τέκνα Μακεδ. Συνών. *ἀβίος*, *ἀβλάστητος* 2, *ἄκληρος*, *ἄτεκνος*.

ἀβλαστήμητα ἐπίρρ. Πελοπν. (Τριφυλ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβλαστήμητος.

Χωρὶς βλασφημίαν, ἄνευ στενοχωρίας: Μοῦ πήρε γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ πολλά, ἀλλ' ἀβλαστήμητα (δηλ. δὲν ἐστενοχωρήθην καὶ δὲν τὸν ἐβλασφήμησα κατ' ἐμαυτόν, διότι τὸν ἐπλήρωσα πολλά). Μὲ βοήθησε καὶ πιτύχαμε τὸ πρᾶμα ἀβλαστήμητα.

ἀβλαστήμητος ἐπίθ. *Ἀνδρ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἄ. ἀβλαστήμ'τους *Ἡπ. (Ἰωάνν.) κ. ἄ. ἀβλαστήμετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀβλαστήματος Πόντ. (Τραπ.) ἀβλαστήμηχτος Παξ. ἀβλαστήμηστος Κρήτ. ἀβλαστήμηστους Μακεδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβλασφήμητος = ὁ μὴ βλασφημηθεὶς, ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς βλασφημίαν. *Ἐν τῷ τύπ. ἀβλαστήματος τὸ α ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς φρ. βλαστήματα, περὶ ἧς ἰδ. βλαστημῶ.

1) Παθ. ὁ μὴ βλασφημηθεὶς, ὁ μὴ ὑβρισθεὶς *Ἀνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. Παξ. Πελοπν. (Τριφυλ.) Πόντ. (Κερασ. Τρίπ. Χαλδ.) κ. ἄ.: Δὲν ἄφηκε Παναῖα ἀβλαστήμητη Παξ. Δὲν ἄφησε τίβοις ἀβλαστήμητο (τὰ πάντα ἐξύβρισε) *Ἀνδρ. *Ἐπέθανε ἀβλαστήμητος (δηλ. χωρὶς νὰ ἀγανακτήσῃ τις ποτὲ ἐναντίον του) Τριφυλ. *Ὁ κύρις σ' ἀβλαστήμετος *κ' ἐπόμενεν (ὁ πατήρ σου ἀβλ. δὲν ἔμεινεν ἐνν. ἀποθανών, ἥτοι ὑπῆρξε κακὸς καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίσθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων) Κερασ. *Ἀβλαστήμετος ἐν' ὁ κύρι μ' (ἀβλ. εἶναι ὁ πατήρ μου, ἥτοι ὑπῆρξε καλὸς καὶ διὰ τοῦτο ἀποθανὼν δὲν βλασφημεῖται) Τρίπ. Χαλδ. β) *Ὁ μὴ ὢν ἀξίος βλασφημίας, ὑβρεως, ὁ ἀγαθός, ὁ χρηστός *Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κρήτ.: Αὐτὸς εἶν' ἀβλαστήμ'τους Ἰωάνν. *Ἀβλαστήμητος ἄνθρωπος Κρήτ. 2) *Ἐνεργ. ὁ μὴ βλασφημῶν ἢ ὁ

